

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **Mgr. R. D.**, zastoupeného Mgr. Radimem Dostalem, advokátem se sídlem Vsetín, Palackého 168 – „Na Rybárně“, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.4.2007 sp. zn.: KÚOK/35198/05/ODSH-SD/310, č.j.: KUOK 41826/2007, **ve věci dopravního přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Žalobce je povinen** zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Ostravě **částku 8.388,- Kč** do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25.4.2007 sp. zn.: KÚOK/35198/05/ODSH-SD/310, č.j.: KUOK 41826/2007 žalovaný Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města

Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, č.j.: AŘ/5323/04-Ti ze dne 23.3.2005, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť odvolání bylo podáno opožděně.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro jeho nesrozumitelnost, byl nesprávně zjištěn skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ rozhodnutí a tento skutkový stav je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu, přičemž došlo také k podstatnému porušení zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány obou stupňů mu neumožnily se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladu a ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Žalobce dále namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně udělil dne 14.3.2005 procesní plnou moc Mgr. P. H. Správní orgán I. stupně doručoval předvolání k ústnímu jednání do místa jeho bydliště a do místa jeho zaměstnání, avšak ani v jednom případě se žalobce nezdržoval v místě bydliště ani v místě zaměstnání, neboť v té době zaměstnání měnil (od 1.4.2005 do 1.4.2006 byl zaměstnán Asociací finančních zprostředkovatelů a finančních poradců ČR, o.s.) a z části byl v pracovní neschopnosti a z části také čerpal dovolenou na zotavenou, při které mj. pobýval u svého bratra ve Velkých Losinách. Tvzení správních orgánů o jeho nesoučinnosti není proto pravdivé, když poukázal na to, že teprve třetí příkaz podle § 87 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) mu správní orgán I. stupně doručoval na adresu jeho pražského zaměstnavatele, tj. tehdejší Komise pro cenné papíry, která 31.3.2006 zanikla a její agenda přešla od 1.4.2006 na Českou národní banku. Tuto adresu žalobce přitom uvedl již do protokolu sepsaného Policií ČR na místě spáchání přestupku, aniž by tak musel učinit. Správní orgán I. stupně se dopustil protiprávního jednání tím, že projednal věc v jeho nepřítomnosti, aniž by jej řádně předvolal, neboť nesprávně aplikoval fikci náhradního doručení a také nedoručil řádně rozhodnutí o přestupku, kdy opět nesprávně aplikoval fikci doručení. Jemu a jeho obecnému zmocněnci bylo doručováno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce o spáchání přestupku. Přes okolnost, že žalobce měl zástupce s procesní plnou mocí, správní orgán I. stupně při zkoumání podmínky pro náhradní doručení, tj. okolnost, zda-li se adresát v době doručování zdržuje v místě bydliště (doručování), zkoumal tuto okolnost pouze u žalobce a nikoliv u jeho zástupce. Navíc správní orgán I. stupně uvedl, že se podle zprávy poštovního doručovatele v místě bydliště zdržuje, což není tvrzení pravdivé, neboť nemá oporu v provedeném dokazování. Obsahem správního spisu totiž není zpráva doručovatele o tom, že by se v místě bydliště zdržoval, naopak poštovní doručovatel byl obeznámen s tím, že pracuje v Praze. Tato okolnost však není rozhodující, protože správní orgány měly zkoumat splnění podmínek pro doručení fikcí u jeho zástupce Mgr. P.H. V této souvislosti žalobce uvedl, že v mezidobí zemřel otec jeho zástupce, který měl být svědkem v řízení o jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a měl dosvědčit, že na poště ve Velehradě hlásil, že jeho zástupce se zdržuje mimo bydliště a odlétá na dobu tří týdnů na dovolenou do Thajska a nemůže tedy zásilku převzít. Dále žalobce namítl, že skutkový stav, který vzal

žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v provedeném dokazování, protože ani žalovaný ani správní orgán I. stupně neprovedl žádné dokazování k jeho námitce nemožnosti aplikace fikce doručení, zejména je nesprávný argument žalovaného, že „výslech zástupce neprovedl, neboť tento výslech navrhl obviněný a nikoliv zástupce sám“, čímž dal najevo, že jako obviněný (účastník řízení) nemá právo navrhnout důkazy. Poukázal také na to, že ze strany správních orgánů obou stupňů docházelo ve vztahu k němu k šikanóznímu jednání a byl dokonce nucen podat žalobu na nečinnost. Rovněž namítl, že docházelo ke konzultacím mezi pracovníky správního orgánu I. stupně a žalovaného, a to nejméně v jednom případě, kdy tato skutečnost byla zaznamenána do úředního záznamu. Konečně žalobce namítal, že byl ochoten na místě zjištění přestupku zaplatit blokovou pokutu v maximální možné výši, ale policisty mu bylo sděleno, že z příkazu Okresního ředitele Policie ČR tak postupovat nemohou, ale věc musí předat k přestupkovému řízení. Má za to, že Okresní ředitel Policie ČR takový příkaz vydat nemůže, což v žalobě dále blíže rozvedl.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že žalobce nijak nekonkretizoval jím namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a neuvedl, v čem spatřuje nedostatek důvodů. Toto se týká i námitky o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, kdy žalobce opět nekonkretizoval, co považuje v rozhodnutí za nesrozumitelné (jak bylo rozhodnuto, zda je výrok vnitřně rozporný, rozpornost výroku s odůvodněním, absence právních závěrů). Žalovaný má za to, že ani tato námitka není důvodná s odkazem na spisový materiál. Je přesvědčen, že skutkový stav, který vzal za základ svého rozhodnutí, má oporu v obsahu správního spisu a byl dostatečně prokázán, přičemž v tomto směru se žalobce vyjadřuje značně nekonkrétně. Ze spisu správního orgánu I. stupně je dále patrné, že ten při předvolávání žalobce a doručování postupoval v souladu se správním řádem a je patrné, že žalobce „dělal“ vše pro zmaření doručení jakýchkoliv písemností zasílaných správním orgánem I. stupně. Tvrzení žalobce, že poskytl patřičnou součinnost, je vyvráceno spisovým materiálem (nedoručené písemnosti), z něhož je patrné, že žalobce se správním orgánem I. stupně nespolupracoval v souladu s ust. § 4 odst. 1 správního řádu. Poukazy žalobce na údajné šikanování ze strany správních orgánů považuje za nemístnou invektivu, a to včetně konstatování, že docházelo k pravidelným konzultacím mezi prvostupňovým a odvolacím správním orgánem. Žalobce zcela tendenčně zpochybňuje postup jednotlivých správních orgánů, vytrhává věci ze souvislostí a s těmito manipuluje.

Z hlediska skutkových zjištění, která se týkají doručování prvoinstančního správního rozhodnutí, vzal v daném případě krajský soud z obsahu správního spisu Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel za prokázáno, že žalobce v průběhu správního řízení udělil dne 9.3.2005 plnou moc Mgr. P. H., trvale bytem V., M. 178, aby jej zastupoval „ve věci obvinění ze správního přestupku v celém přestupkovém řízení vedeném Magistrátem města Olomouce, odborem agendy řidičů a motorových vozidel, Kosmonautů 10, 779 00 Olomouc, pod č.j. AŘ/5323/04-Ti“. Plná moc byla do

správního spisu zažurnalizovaná pod č.l. 22 a je opatřena razítkem Magistrátu města Olomouce, odborem agendy řidičů a motorových vozidel, podle kterého byla doručena dne 16.3.2005. Z obsahu téhož správního spisu dále vyplývá, že dne 23.3.2005 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel, oddělení dopravně správních agend, které podle připojených obálek doručoval správní orgán zástupci žalobce a také přímo žalobci, a to oběma do vlastních rukou. Poštovní zásilka s prvostupňovým rozhodnutím adresovaná zástupci žalobce byla uložena dne 29.3.2005 s tím, že adresát nebyl zastižěn a téhož dne bylo zástupci žalobce zanecháno oznámení o uložení této zásilky. Ten si ji však v úložní době nevyzvedl. Zástupci žalobce bylo přitom doručováno na adresu uvedenou v plné moci ze dne 9.3.2005. Poštovní zásilka s rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla rovněž doručována žalobci, který rovněž nebyl zastižěn dne 29.3.2005, a proto mu téhož dne bylo zanecháno oznámení o uložení zásilky, kterou si stejně jako jeho zástupce v úložní době nevyžádal. Ze správního spisu dále vyplývá, že dne 2.10.2005 žalobce požádal o doručení prvostupňového rozhodnutí s tím, že správní orgán I. stupně je nedoručoval řádně, že má zástupce s plnou mocí pro celé řízení a současně sdělil, že nevyhoví-li správní orgán I. stupně jeho žádosti o doručení prvostupňového rozhodnutí, podává z důvodu procesní opatrnosti proti němu alternativně odvolání k žalovanému. Přitom zdůraznil, že tato jeho žádost a případné alternativní odvolání nemá účinku na procesní plnou moc, kterou udělil Mgr. H. V tomtéž podání uvedl, že žádost, resp. odvolání, podává proto, že se v okamžiku doručování předvolání nezdržoval v místě doručování a rovněž jeho zástupce pro celé řízení se v době doručování rozhodnutí nezdržoval v místě doručování. Uplatňuje dále shodné námitky jako v podané žalobě. Poté správní orgán I. stupně zaslal žalobci přímo ověřenou kopii prvostupňového rozhodnutí se sdělením, že originál tohoto rozhodnutí je založen ve správním spise jakož i žalobci zasláné rozhodnutí, které z jeho strany nebylo vyžádáno a vráceno zpět správnímu orgánu I. stupně a je tedy součástí spisového materiálu. Průvodní dopis správního orgánu I. stupně je datován 5.10.2005, který byl dne 10.10.2005 doručen dle připojené dodejky také Mgr. H. „na vědomí“ (osobně převzato), přičemž žalobci byl s kopií uvedeného rozhodnutí doručen podle připojené dodejky dne 8.10.2005, a to nikoliv do vlastních rukou, když zásilku převzala matka žalobce. Podáním ze dne 8.11.2005, které bylo žalovanému doručeno 11.11.2005, doplnil žalobce své odvolání tak, že k prokázání svého tvrzení, že se v době doručování předvolání k ústnímu jednání nezdržoval v místě trvalého pobytu, ale u svého bratra, navrhl svědecký výslech svého bratra P. D. J. D. Prokázání svého tvrzení, že rovněž jeho zástupci Mgr. P. H. nebylo rovněž řádně doručeno prvoinstanční rozhodnutí, protože se v době doručování v místě bydliště nezdržoval, navrhl provedení důkazu výslechem svědka Ing. K. H. a poštovního doručovatele, který prováděl doručování rozhodnutí. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27.1.2006 č.j. 58Ca 43/2005-15 byl odmítnut návrh žalobce ze dne 18.11.2005, kterým podal žalobu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23.3.2005 a z níž namítal, že dne 17.9.2005 mu nesprávným postupem, který uvedl v žádosti o doručení rozhodnutí a odvolání ze dne 2.10.2005, bylo intimováno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž o jeho

odvolání dosud nebylo žalovaným rozhodnuto. Žalobce se domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí a jeho návrh byl odmítnut proto, že nevyčerpal řádné opravné prostředky ve smyslu § 65 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, kdy vzhledem k odvolání žalobce v podání ze dne 2.10.2005 bude na odvolacím orgánu přezkoumat, zda nastala fikce doručení prvostupňového rozhodnutí ze dne 23.3.2005 podle § 24 odst. 2 správního řádu.

Z obsahu připojeného spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 58Ca 32/2006 krajský soud zjistil, že rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 1.3.2007 č.j. 58Ca 32/2006-22, který nabyl právní moci dne 30.3.2007, byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 2.10.2005 proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2007 č.j. 6Ans 1/2007-48, které nabylo právní moci dne 3.10.2007, pro opožděnost zamítnuta.

Rozsudkem ze dne 5.8.2010 č.j. 58Ca 35/2007-99 krajský soud rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl přitom k závěru, že v projednávané věci bylo pro rozhodnutí soudu zásadní posouzení toho, zda a kdy byl zástupci žalobce (nikoliv žalobci samotnému) doručeno prvostupňové rozhodnutí. Podle ust. § 25 odst. 3 správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., ve znění účinném do 31.12.2005), má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Má-li však účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že pokud účastník řízení zmocní plnou mocí jiného k zastupování po celou dobu řízení, doručují se veškeré písemnosti pouze a jenom tomuto zástupci na uvedenou adresu. Jedinou výjimku, kdy lze písemnost doručit jak zmocněnci, tak i zmocniteli, zákon připouští pouze v případě, kdy má účastník řízení v tomto řízení něco osobně konat. Takovým případem je výzva k podání vysvětlení, předvolání k místnímu šetření, kdy se očekává vyjádření účastníka řízení apod. Takovým úkonem však není rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23.3.2005, jímž žalobci uložil pokutu za předmětný přestupek, nejedná se tedy o úkon, kterým by účastníkovi řízení bylo ukládáno něco osobně, v průběhu správního řízení vykonat ve smyslu ust. § 25 odst. 3 věty druhé správního řádu. Jestliže tedy žalobce v daném správním řízení byl zastoupen na základě generální plné moci, mělo být prvostupňové rozhodnutí v souladu s ust. § 25 odst. 3 věty první správního řádu doručováno pouze jeho zástupci Mgr. H. a pouze s tímto způsobem doručení lze spojit účinky řádného doručení, které zakládá běh lhůty k podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V daném případě však bylo prokázáno, že předmětné prvoinstanční rozhodnutí doposud zástupci žalobce přestupkovému správnímu řízení řádně doručeno nebylo, neboť podle doručanky, kterou bylo toto rozhodnutí Mgr. H. doručováno, byla zásilka uložena dne 29.3.2005 na poště s tím, že adresát nebyl zastižen a téhož dne mu bylo zanecháno oznámení o uložení zásilky, kterou si však v úložní době

nevyzvedl. Ze svědecké výpovědi Mgr. P. H. přitom krajský soud zjistil, že v době, kdy mu mělo být doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se nacházel na třítydenní dovolené v Thajsku. Odlétal z Thajska do České republiky před svátkem Song Kran, tj. oslava tradičního nového thajského roku. Tato oslava bývá v polovině dubna běžného roku, takže z Thajska musel odlétat před polovinou měsíce dubna 2005, odlétal tedy přibližně 20. až 23.3.2005. Svědek předložil soudu k nahlédnutí svůj nový cestovní pas, ze kterého bylo zřejmé, že do zahraničí takto cestuje velmi často. Žalobci v té době sdělil, že se bude zdržovat v Thajsku a snažil se rovněž svému otci udělit plnou moc, což ovšem se z časových důvodů nestihlo. Přesto se jeho otec neformálně přes poštovní doručovatelku snažil dostat k poštovní zásilce, která mu byla doručována koncem března 2005, neboť taková mezi nimi byla dohoda. Poštovní doručovatelka však tuto zásilka jeho otci nevydala a tyto skutečnosti výpovědi otce ověřit nelze, neboť v únoru 2006 zemřel.

Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, se doručují do vlastních rukou. Podle odst. 2 téhož ustanovení nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Z citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že podmínkou, aby doručovatel mohl písemnost uložit, je momentální nepřítomnost adresáta na doruční adrese. Doručovateli proto musí být zřejmé, že se adresát v místě udané adresy skutečně zdržuje a že zde nebyl pouze momentálně zastížen. Pokud se však adresát v místě bydliště prokazatelně dlouhodobě nezdržuje, nelze písemnost uložit; naopak je nutno ji vrátit správnímu úřadu s uvedením důvodů, pokud jsou doručovateli známy. V daném případě však bylo vyloučeno náhradní doručení, protože se Mgr. H. jakožto adresát písemnosti – prvoinstančního správního rozhodnutí prokazatelně nezdržoval v místě doručení a nemohlo proto dojít k účinnému náhradnímu doručení podle výše citovaného ust. § 24 odst. 2 správního řádu.

K podané kasační stížnosti žalovaným Nejvyšší správní soud v Brně rozsudkem ze dne 22.9.2011 č.j. 6As 14/2011-141 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že stěžejní otázkou v projednávané věci bylo to, zda se uplatní fikce doručení podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, tedy zda je splněna podmínka pro uplatnění této fikce, že se zmocněnec pro doručování v místě doručování zdržoval. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce ve svém odvolání ze dne 2.10.2005 pouze uvedl, že jeho zmocněnec se v místě doručování nezdržoval, avšak neuvedl, kde se jeho zmocněnec vůbec zdržoval. Ani v doplnění odvolání podáním ze dne 8.11.2005 žalobce nekonkretizoval, kde se měl jeho zmocněnec v rozhodné době zdržovat a k dokázání tvrzení o nezdržování se zmocněnce na doručovací adrese pouze navrhl důkaz výslechem Ing. K. H., který byl otcem jeho zmocněnce. Žalobce ani

v doplnění odvolání své tvrzení o nezdržování se svého zmocněnce na doručovací adrese nijak nekonkretizoval a nenavrl ani další důkazy, které by v této době byly zcela jistě dostupné, jako např. letenky Mgr. H., vízum do Thajska, potvrzení o zakoupení letenky od letecké společnosti apod. Nejvyšší správní soud dále poukázal na to, že žalobce poté věnoval velké úsilí k tomu, aby bylo rozhodnuto o jeho odvolání, podal podnět k použití prostředků proti nečinnosti podle tehdy již nově platného zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a poté i žalobu na ochranu proti nečinnosti stěžovatele. Přitom v tomto poměrně dlouhém mezidobí stále nijak neupřesnil své tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce v místě doručování a ani se nepokusil doplnit toto tvrzení dalšími důkazy. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkázal na předchozí judikaturu, podle které pouhé nekonkretizované tvrzení, že se žalobce v době doručování zdržoval mimo své bydliště, nelze považovat za dostatečné pro nenaplnění podmínky zdržování se v místě doručení. Své tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce v místě doručování konkretizoval až při jednání před krajským soudem. Žalobci muselo být zjevné, že prokazování tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce Mgr. H. bude tím problematičtější, čím delší doba od doby doručování prvoinstančního rozhodnutí uplyne. Přitom v době, kdy rozhodoval žalovaný o jeho odvolání na základě rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti nečinnosti, měl Mgr. H. s největší pravděpodobností ještě k dispozici starý pas, v němž bylo zaneseno vízum do Thajska na rozhodnou dobu. Tento starý pas měl s největší pravděpodobností k dispozici i v době podání žaloby ke krajskému soudu proti nečinnosti stěžovatele o odvolání. Žalobce však přesto nevyvinul žádnou procesní aktivitu, aby byl stěžovatelem v řízení o odvolání proveden důkaz tímto cestovním pasem, ani k tomu, aby tento důkaz byl proveden v řízení před soudem o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele. Žalovaný neměl tak možnost posoudit věrohodnost žalobcova tvrzení o nezdržování se zmocněnce v době doručování v místě, kam byla zásilka doručována a nelze tak žalovanému vytýkat, že při rozhodování o odvolání nepřihlédl ke tvrzení žalobce o nezdržování se jeho zmocněnce na adrese pro doručování za situace, kdy toto tvrzení nebylo natolik konkretizováno, aby je bylo možno považovat za právně relevantní, když nebylo ani uvedeno, kde se měl zmocněnec v rozhodné době zdržovat. Konečně Nejvyšší správní soud také dovodil, že je nutno přihlídnout také k tomu, že žalobce ani jeho zmocněnec se správním orgánem prvního stupně řádně nespolupracovali a nevyvíjeli takovou procesní aktivitu, která by mohla vést k řádnému objasnění skutkového stavu, resp. usnadnění průběhu řízení. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žalobci a jeho zmocněnci se nepodařilo vyvrátit domněnku, že se adresát zásilky na doručovací adrese zdržuje, a že v tomto směru došlo k nesprávnému posouzení věci krajským soudem.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť byl při svém rozhodování vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (ust. § 110 odst. 4 s.ř.s.). Na tomto závěru by nic nemohla změnit ani žalobcem navrhovaná jeho dodatečná výpověď o tom, kde se fakticky zdržoval v době doručování on a jeho zástupce, jakož i navrhovaná svědecká výpověď Mgr. H. Tyto důkazní návrhy soud proto nepřipustil.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovaný právo náhrady nákladů řízení uplatnil ve výši 26.681,- Kč. Jednalo se o částku, kterou žalovaný již v průběhu tohoto řízení zaplatil v souvislosti s náhradou nákladů řízení žalobci po vydání prvního rozsudku krajského soudu. Tyto náklady má žalovaný možnost po žalobci vymáhat z titulu bezdůvodného obohacení a nelze je proto přiznat v rámci náhrady nákladů tohoto řízení.

S ohledem na výsledek tohoto řízení byl žalobce zavázán v souladu s ust. § 60 odst. 4 s.ř.s. k náhradě nákladů vzniklým státu ve výši 8.388,- Kč představujících zaplacené svědecké, neboť u žalobce soud neshledal podmínky pro osvobození od soudních poplatků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právní vzdělání.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Ostravě, dne 22.března 2012

JUDr. Petr Indráček
samosoudce